

CURIERUL JUDICIAR

ZIAR SĂPTĂMÂNAL

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚĂ — PRACTICĂ

ADEVĚR ȘI LUMINĂ

JUSTIȚIE ȘI LIBERTATE

Director: **PETRE BORȘ**

ABONAMENTUL

Pe an . . . . . 30 Lei
Pe 6 luni . . . . . 16 >
Pe 3 luni . . . . . 8 >

Studentii plătesc pe jumătate.
Pentru străinătate se adaugă portul.

Pentru inserții și reclame a se adresa la administrație

REPRODUCȚIA INTERZISĂ

REDACTIA ȘI ADMINISTRAȚIA

BUCUREȘCI

No. 35, STRADA COIȚEI, No. 35

Un număr vechi 2 Lei.

S U M A R :

Conclușiunile D-lui Procuror general *George Filitti* pronunțate în ședința de la 7 Noembrie curent.

Codul comercial, Despre Falimente (urmarea 57) de *C. N. Toneanu*.

Jurisprudența română:

Inalta Curte de Casație, Secția II-a: *Procurorul General al Curții de Apel Iași cu Haralambie Dumitriu, dat judecăței pentru escrocherie.*

Inalta Curte de Casație, Secțiuni-unite: *D. Vasiliu, în calitate de lichidator al Creditului Agricol din Iași cu I. Diamant.*
Curtea de Apel din Galați, Secția I-a: *I. Diamant cu Creditul Agricol din Iași.*

Despre alcoolism: Discurs ținut de D-nu procuror general *Bastachi* depe lângă Curtea de Apel din Galați, cu ocaziunea deschiderii anului judecătoresc 1894—1895 (urmare).

CONCLUȘIUNILE

D-lui Procuror general George Filitti

pronunțate, în ședința de la 7 Noembrie curent asupra recursului procurorului general al Curții de Apel din Iași contra deciziunii Camerei de punere sub acuzație cu No. 184/94, prin care își declină competența de a judeca opoziția ministrului public contra încheerii tribunalului, dată conform art. 92 din legea de organizare judecătorească

Domnilor judecători

Judecătorul de instrucție de la cabinetul II al tribunalului județului Iași, prin raportul No. 2903 din 29 Septembrie trecut, adresat secțiunii a II a numitului tribunal, face cunoscut conform, art. 92 din legea de organizare judecătorească, că s'a implinit o lună de când a arestat pe individul Haralamb Dimitriu, inculpat pentru un fapt de escrocherie.

Tribunalul, prin procesul verbal din 4 Octombrie expirat, dispune punerea în libertate a numitului inculpat.

Contra acestui proces verbal, primul procuror face opoziție la camera de punere sub acuzație. Camera de acuzație însă, prin decizia No. 184 din 7 ale aceleiași luni, respinge opoziția ca neadmisibilă, pentru motivul că camera de acuzație nu este competentă a controla încheerile făcute de tribunale conform art. 92

din legea de organizare judecătorească în vigoare astăzi.

Contra deciziunii camerei de punere sub acuzație, procurorul general al Curții de Apel din Iași a făcut recurs în Casație, pentru violarea articolelor 137 din procedura codului penal, și 92 din citata lege de organizare.

Din cele expuse rezultă că avem să deslegăm o cestiune de o mare actualitate, căci este vorba de a se ști dacă încheerile tribunalelor în materia de care ne ocupăm sunt susceptibile de a fi atacate cu opoziție, o cestiune ce se presintă foarte des înaintea justiției represive, și soluțiunea ce se cere de la această înaltă Curte este așteptată cu mare nerăbdare, de oare-ce părerile sunt împărțite, atât între membrii ce compun diferitele camere de punere sub acuzație, cât și între membrii diferitelor parchete din țară.

Intru cât ne privește, nu esitam a declara că convințiunea noastră fermă este că încheerile tribunalelor, făcute în limitele art. 92 din legea de organizare judecătorească, sunt susceptibile de a fi atacate cu opoziție înaintea camerei de punere sub acuzație, și motivele nostre sunt următoarele:

Legiuitorul reformei organizațiunii judecătorești, când s'a decis a adăoga într'o lege de organizare o dispozițiune de procedură penală, a fost preocupat de o idee de un ordin superior; el a voit cu o oră mai înainte se îngredească cu toate garanțiile posibile libertatea individuală, proclamată cu atâta solemnitate de art. 13 din pactul fundamental al țerei.

Și ast-fel, față cu inamovibilitatea ce art. 91 din legea de organizare acorda și președinților de tribunale, și a zis că este bine ca, de câte-orî este vorba de a fi privat un cetățean de libertatea sa, măsura de rigoare să fie luată de complectul tribunalului, căci printre judecătorii aceluî complect se află unul inamovibil, și de bună seamă complectul tribunalului va presinta mai multe garanții de cât un singur judecă-

tor amovibil, precum este judecătorul de instrucțiune, care judecător poate une-orî cu ușurință, cu precipitare, fără o matură cugetare, să useze de puterea ce-i conferă legea de a trimite pe cine-va la închisoare.

Prin măsura aceasta, însă, legiuitorul nu a putut înțelege, și nu a înțeles să desființeze, și în mod indirect, sistemul celor două grade de jurisdicțiune stabilit de legea de organizare judecătorească, atât în civil cât și în penal, și în penal fie vorba de jurisdicțiunea de judecată, fie de aceea de instrucțiune.

Legiuitorul din 1890 nu a desființat puterea de disciplină și de administrație criminală a curților de Apel.

A admite teoria contrariă ar fi a ajunge la un efect cu totul diferit de acela ce a urmărit legiuitorul prin dispozițiile art. 92 din lege; căci, voină a lua o garanție mai mult, a împuținat și pe aceea ce o aveam până la 1890, de oare-ce pînă atunci am avut controlul camerei de punere sub acuzație, compusă de judecători superiori, deveniți prin noua lege toți imovibili, iar de la 1890 rămânem numai cu controlul judecătorilor de la prima instanță, toți amovibili, afară de președintele, care însă, nu tot-d'auna va putea lua parte la discutarea mandatelor de arestare.

Mai departe, a pretinde că legiuitorul a înlocuit camerele de punere sub acuzație, în această materie, cu tribunalele de prima instanță, ar fi a zice că judecătorul de instrucțiune este prima instanță, iar complexul tribunalului instanța a doua de apel; cu alte cuvinte, legiuitorul a înțeles că judecătorul de instrucțiune să fie controlat de semenii săi, de colegii din tribunal, ceea ce este inadmisibil, căci ar fi în contra tuturor regulilor de ierarhie.

Rămâne dar bine stabilit că tribunalul lucrând în limitele art. 92 din legea de organizare, nu lucrează de cât ca instanță de instrucțiune, decî supusă controlului instanței superioare care este camera de punere sub acuzațiune.

Lucrul acesta rezultă chiar din desbaterile camerei legiuitoare, căci propunându-se mai multe amendamente la acest articol, raportorul legii a adresat camerei următoarele cuvinte:

«Comitetul delegaților a respins toate amendamentele ce s'aun propus, și vă roagă să bine-voiți a vota textul articolului ast-fel cum a fost redactat de comitetul delegaților, fiind că el reproduce dispozițiunea unei legi de la 1874 din o țară destul de liberală, Belgia, unde funcționează această sistemă.

«Toate aceste amendamente ce s'aun propus, în dorința inspirată de ideea de a îmbunătăți sistema noastră, ar ajunge la o desorganizare completă a instrucțiunii. De aceea comitetul a respins toate aceste amendamente, și vă roagă să mențineți sistema ce am luat după experiența făcută în Belgia».

Or iată sistema admisă în Belgia prin legea asupra detențiunii preventive din 20 Aprilie 1874.

Art. 4. «Le mandat d'arrêt ne sera pas maintenu si, dans les cinq jours de l'interrogatoire, il n'est pas confirmé par la chambre du conseil sur le rapport du

«juge d'instruction, le procureur du roi et l'inculpé entendus.»

Art. 19. «L'inculpé et le ministère public pourront appeler, devant la chambre de mise en accusation, des ordonnances de la chambre du conseil rendues dans les cas prévus par les art. 4 etc.»

Această sistemă a admis și Italia prin legea din 30 Iunie 1876, modificatoare unor articole din procedura penală asupra mandatelor de înfățișare, de arestare etc.

Art. 185 din această lege sună ast-fel:

„Nel corso dell'istruzione, fino a che non abbia riferito alla camera di consiglio dovrà il giudice istruttore, sull'istanza dell'imputato, ed anche d'ufficio, previa conclusioni del pubblico ministero, rinvocare il mandato di cattura già eseguita, etc.

Si articolul termină în modul următor:

«Il pubblico ministero et l'imputato possono impugnare, col mezzo dell'opposizione innanzi la sezione d'accusa, la ordinanza del giudice istruttore contraria alle rispettive conclusioni ad istanze.»

Și este așa de adevărat că s'a admis în privința aceasta sistemul Belgian, după cum a declarat în camera raportorul legii, încât vedem că art. 92, dupe supunerea mandatului de arestare la confirmarea complexului tribunalului, apoi adaugă prin alineatul următor, că nu se derogă cu acesta la dispozițiile codului de procedură penală, relative la punerea în libertate provisorie pe cautiune, adică nu se derogă la dispozițiile art. 137 proc. cod. penal.

Ast-fel dar recursul procurorului general al Curții de Apel este fondat și conchidem la casarea deciziunii camerei de punere sub acuzație.

Procuror general G. Filitti.

CODUL COMERCIAL

Doctrină și jurisprudență asupra fie-cărui articol în parte, în comparațiune cu articolele corespunzătoare ale legislațiilor streine.

DE

C. N. TONEANU

Avocat (Galați)

DESPRE FALIMENT

(Urmare 57*)

III. Modul de convocare al delegațiunii creditorilor

Codul comercial Român

Art. 738. Delegațiunea creditorilor trebuie să se adune cel puțin de 2 ori pe lună, însă președintele poate să o convoace ori-când va crede de cuviință.

Codul comercial Italian

Art. 725. Delegațiunea creditorilor trebuie să se adune cel puțin de două ori pe lună, însă președintele poate să o convoace ori de câte ori va crede oportun.

279. — Legea vrea, în interesul masei creditorilor, ca delegațiunea să fie convocată de președintele ei cel puțin de 2 ori pe lună, putend însă președintele să-i convoace ori de câte ori va voi. Modul de convocare, este acela pe care presidentul 'l va găsi oportun. — Dar dacă presidentul nu convoacă pe membrii de 2 ori pe lună ast-

*) Vezi „Curierul Judiciar“ No. 39.

fel precum este prevăzut de lege ca obligatoriu, atunci membrii delegațiunii se pot aduna și fără convocare și sfătui asupra intereselor masei.

IV. Atribuțiunile delegațiunii creditorilor și puterile fie-cărui membru în parte

Codul comercial Român

Art. 739. Fie-care din membrii delegațiunii creditorilor are dreptul nelimitat să examineze registrele și actele privitoare la administrațiunea falimentului.

Delegațiunea și chiar președintele singur are dreptul să asculte ori în ce timp pe *sindic* și pe falit; are asemenea dreptul să ceară măsurile ce va crede de cuviință în interesul masei creditorilor și chiar revocarea *sindicului*.

280. — *Atribuțiunile delegațiunii creditorilor.* Delegațiunea creditorilor, afară de dreptul în general ce 'l are de a supraveghea operațiunile *sindicului* în interesul masei (726 al. 1), are și alte atribuțiuni speciale, dintre care 3 merită o particulară considerațiune, și adică: 1) de a putea în ori-ce timp asculta pe *sindic* și falit (739 al. 2) și chiar când acesta este arestat (art. 745); dacă falitul a murit, delegațiunea poate asculta în locul lui pe soție, fiu, eredi, dacă aceștia consimt (art. 725); 2) de a cere măsurile ce crede necesarii în interesul masei (art. 739 al. 2); 3) de a cere revocarea *sindicului* (art. 739 al. 2). Aceleași atribuțiuni le are și președintele delegațiunii (art. 739 al. 2).

281. *Puterile fie-cărui membru al delegațiunii.* Legiuitorul a acordat fie-cărui membru al delegațiunii facultatea ilimitată de a examina registrele și hârtiile care privesc administrațiunea falimentului. Un control mai mult nu vatămă, și legiuitorul a făcut bine de a 'l acorda și fie-cărui membru al delegațiunii în parte.

V. Dacă oficiul de membru al delegațiunii dă dreptul la vr'o retribuțiune.

282. Pentru aceasta trebuie să distingem:

Dacă delegații au pus ca condițiune a acceptărei lor, de a fi retribuiți într'o măsură determinată sau care are a conveni în urmă, sau de a se face să se determine de judecătorul-comisar în caz de contestațiune, atunci retribuțiunea trebuie să fie plătită.

Dacă însă n'au pus nici o condițiune în privința aceasta, ei nu au nici un drept la retribuțiune, pentru că mandatul lor nu este un mandat contractual care să nu se poată presuma ca gratuit (374 al. 2), ci mai mult o speță de mandat legal; căci de și numirea lor se face de creditorii, dar atribuțiunile lor sunt din contra stabilite de lege. Deci în caz de tăcere, oficiul lor trebuie să fie gratuit. (Buluffio. — Temi-Veneta No. 39 din 1884). — În cât privește însă speșele făcute de delegații în interesul masei, ele trebuie să li se plătească cu dobânda lor, căci alt-fel masa s'ar îmbogăți în dauna altuia, cea ce nu este permis¹⁾

SECȚIUNEA III

DESPRE JUDECĂTORUL-COMISAR

I. Scopul și funcțiunile judecătorului comisar

283. După cum știm, conform art. 703 No. 1, printre alte dispozițiuni luate prin sentința declarativă de faliment, trebuie să se coprindă și numirea unui judecător-comisar, din sânul tribunalului, care, după cum asemenea știm (art. 726), este special însărcinat cu direcțiunea falimentului în interesul comun al creditorilor, falitului și justiției. El intervine în conflictele dintre *sindic* și delegațiunea creditorilor de o parte, și falit de altă parte; el este păzitorul și apărătorul dreptului și provoacă intervenirea tribunalului ori de câte ori el nu este competentă a decide, căci ar fi chiar imposibil ca tribunalul să poată exercita colectiv aceste operațiuni, timpul său fiind absorbit de multe și numeroase afaceri¹⁾.

Însă, se înșală cine-va dacă crede că în aceste operațiuni judecătorul comisar reprezintă tot-d'a-una pe tribunalul care a declarat falimentul. În adevăr, de și el este uă emanațiunea a tribunalului, și deci organul prin care tribunalul poate lua cunoștință ca să judece multe contestațiuni care privesc falimentul, însă judecătorul comisar mai are și atribuțiuni ale sale proprii, uă competență și jurisdicțiune proprie a sa, pe care o exercită în numele său propriu independent, iar nu ca organ al tribunalului de comerț, după cum vom vedea mai la vale²⁾.

Numirea, înlocuirea judecătorului comisar și atribuțiunile sale relativ la administrarea și procedura falimentului.

Codul comercial Român

Art. 740. Judecătorul comisar este în special însărcinat de a dirige și grăbi toate operațiunile falimentului.

El ordonă măsurile urgente care sunt necare pentru siguranța și conservarea bunurilor masei; numește după propunerea *sindicului*, pe avocații, procuratorii, experții, mijlocitorii și custozii de ale căror servicii ar avea nevoie în afacerile falimentului; liquidează cheltuielile, emolumentele și despăgubirile care trebuie să se plătească persoanelor sus zisse; convoacă pe creditorii veri de câteori găsește cu cale; dă relațiuni tribunalului de contestațiunile care se ivesc în faliment, și care sunt de competență comercială; și poate propune chiar din oficiu revocarea *sindicului*.

Tribunalul poate ori când să înlocuiască pe judecătorul comisar cu un alt judecător.

Codul comercial Italian

Art. 727. *Judecătorul delegat* este specialmente însărcinat de a dirige și grăbi toate operațiunile falimentului.

El ordonă toate măsurile urgente care sunt necesarii la siguranța și conservarea bunurilor masei, numește după propunerea *curatorului*, pe avocați, procuratori, *notari portaret* experți, medietatori și custozii al căror concurs este necesar în fie-care din afacerile falimentului; liquidează speșele, emolumentele și despăgubirile care trebuiesc plătite persoanelor sus zisse; convoacă pe creditorii ori de câte ori socotește oportun; face raporturi tribunalului despre contestațiunile care se nasc din faliment și care sunt de competență comercială; și poate propune chiar din oficiu revocarea *sindicului*.

Tribunalul poate în ori-ce timp se subroge judecătoria comisar un alt judecător.

(Va urma)

¹⁾ Vidari I No. 249.

¹⁾ Vidari I, No. 250, p. part.

²⁾ Vidari I, No. 250, p. part.

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIE, SECȚIA II

Audiența de la 9 Noembrie 1894

Președinția D-lui **Gr. Lahovari**, președinte

Procurorul General al Curții de Apel din Iași, în afacerea lui
Haralamb Dimitriu, dat judecâții pentru escrocheriă.

Mandat de depunere sau de arestare. — Confirmarea sau infirmarea lor de către tribunal. — Dacă hotărârile tribunalului, prin care se confirmă sau se infirmă mandatul de depunere sau de arestare, dat de judecătorul de instrucțiune contra unui inculpat, se pot ataca cu opoziția la camera de punere sub acuzare.

(Art. 137 din pr. penală.—Art. 92 din legea de organizare judecătorească din 1 Septembrie 1890)

Hotărârile date de tribunalele corecționale, conform art. 92 din legea organizării judecătorești din 1 Septembrie 1890, prin care mențin sau nu mandatele de depunere sau de arestare date de judecătorul de instrucțiune contra unui inculpat, se pot ataca pe calea opoziției la camera de punere sub acuzare.

Decisiunea No. 516|94. — Casată decisiunea camerei de punere sub acuzare a Curții de Apel din Iași, sub No. 184|94, în urma recursului [procurorului general după lângă acea Curte.

S'a citit raportul făcut în cauză de d-l consilier C. C. Ștefănescu.

S'a ascultat d-l procuror general G. Filitti în concludiuni;

Curtea deliberând,

Asupra motivului invocat:

„Violarea art. 137 p. pen. și 92 legea organică judecătorească.

Ministerul Public de la prima instanță declarând opoziție în contra jurnalului tribunalului Iași, secția II, din 4 Octombrie corent, prin care infirmă mandatul de arestare emis de d-l judecător de instrucție cab. No. 2 în contra lui Haralamb Dimitriu, inculpat pentru escrocherie, camera de punere sub acuzare, prin decisiunea cu No. 184 din 7 a curente, respinge, în majoritate, zisa opozițiune ca inadmisibilă, susținând că art. 92 din legea organizării judecătorești n'a adăos la atribuțiunile camerei, competență a se pronunța asupra opozițiilor ce s'ar face contra jurnalelor tribunalelor, confirmând sau infirmând mandatele de arestare date de judecătorul de instrucție.

„Credem că această interpretare este rea întru cât:

1) În regulă generală, toate hotărârile tribunalului sunt supuse apelului afară de cazurile unde legea le conferă dreptul de a judeca în prima și ultima instanță;

„Ori, art. 92 nu prevede asemenea dispozițiuni, și nu

se poate deroga la dreptul comun fără o dispozițiune expresă a legii;

2) După întreaga economie a legii penale camera de acuzare fiind singura instanță competentă a pronunța asupra incidentelor ce se ivesc în cursul instrucțiunii legiuitorul nu avea nevoie să reproducă din nou acest principiu în citatul art. 92.

„Adaog că la închiderea discuțiunii asupra acestui articol în camera legiuitoare d-l raportor I. Lahovari a declarat că această dispozițiune este reprodusă din procedura penală belgiană modificată în 1874;

Ori, după art. 135 din această procedură ministerul public este în drept a declara opoziție la camera de acuzare în contra hotărârii tribunalului (chambre du conseil) prin care să liberă pe inculpatul arestat.

Având în vedere că din decisiunea supusă recursului se constată că ministerul public după lângă tribunalul Iași a atacat cu opozițiune, înaintea camerei de punere sub acuzare a Curții de Apel din Iași, jurnalul din 4 Octombrie 1894 al aceluiași tribunal, secția II, prin care se revocă mandatul de arestare emis de judecătorul de instrucțiune în contra prevenitului Haralamb Dimitriu; că camera de punere sub acuzare a respins ca neadmisibilă opozițiunea ministerului public, întemeindu-se pe dispozițiunile art. 92 din legea organizării judecătorești din 1890, și pe lipsa vre-unui text de lege care să dea cădere camerei de punere sub acuzare să reformeze jurnalele tribunalului;

Considerând că dupe organizarea noastră judecătorească există două grade de jurisdicțiune;

Considerând că după art. 137 din proc. penală, ordonanțele judecătorilor de instrucțiune, atât cele definitive prin care se declară cas de urmărire sau de neurmărire, cât și cele relative la arestarea sau punerea în libertate provisorie a preveniților, sunt susceptibile de a fi atacate cu opoziție d'înaintea Camerei de punere sub acuzare, de unde rezultă într'un mod neîndoios că principiul celor două grade de jurisdicțiune a fost menținut de legiuitor și în ce privește instanțele de instrucțiune, cu deosebire numai că apelul trebuie a fi îndreptat către Camera de punere sub acuzare;

Considerând că Tribunalul, când este chemat după art. 92 din organizarea judecătorească a confirma mandatele de arestare a judecătorilor de instrucțiune, funcționează ca instanță de instrucțiune și ca atare hotărârile lui, date cu această ocaziune, sunt susceptibile de a fi atacate cu apel dinaintea Camerei de punere sub acuzare, conform regulilor mai sus expuse;

Considerând că de altmintrelea din nici un text de lege nu rezultă că hotărârile Tribunalului pronunțate asupra mandatelor de arestare sunt definitive și fără apel, ci tocmai contrariu reese din chiar litera art. 92 introdus în organizarea judecătorească, căci legiuitorul prin ultimul alineat al acestui text de lege, are grija de a dispune că prin acest articol nu se derogă la dispozițiunile codicelui penal în ce privește libertatea provisorie, deci legiuitorul menține dreptul de apel la Camera de punere sub acuzare, conform art. 137 din

proced. penală, în ce privește confirmarea sau infirmarea mandatului de arestare de către Tribunal;

Considerând că, în afară de acestea, articolul 92 din organizarea judecătorească a fost conceput în spiritul de a se da o mai mare garanție libertății individuale; că dacă din introducerea acestui text de lege în legislațiunea noastră s'ar deduce că dreptul de apel în contra mandatelor de arestare confirmate de tribunal a fost suprimat, apoi nu numai garanțiile libertății individuale nu ar fi fost sporite, dar ele ar fi fost imputinate într'un mod simțitor, căci prin pierderea dreptului de apel inculpații perd cea mai prețioasă garanție, aceia de a putea recurge, pentru lăsarea lor în libertate, la o instanță superioară compusă numai de judecători inamovibili, ast-fet că legiuitorul din 1890, vînd a legifera în favorul libertății individuale, de parte de a atinge ținta ce o avea în vedere, ar fi consacrat o dispoziție cu totul contrarie scopului urmărit, ceea ce este inadmisibil;

Considerând că ast-fel fiind, fără drept Camera de punere sub acuzare a Curții de apel din Iași a respins ca neadmisibilă opoziția ministerului public de pe lângă tribunal, și deci decisiunea ei cată a fi casată;

Pentru aceste motive, și în unire cu conclusiunile d-lui procuror general G. Filitti,

Casează, etc.

INALTA CURTE DE CASAȚIUNE, SECȚIUNI UNITE

Audiența de la 19 Octombrie 1894

Preșidenția D-lui C. E. Schina, Prim-președinte

M. Vasiliu, în calitate de lichidator al Creditului Agricol din Iași, cu I. Diamant

Privilegiu. — Casele de credit agricol. — Dacă aceste case pot urmări și revendica lucrurile amanetate lor, din mâinile terțiilor cari cu bună credință le-au cumpărat de la debitorii împrumutați.

(Art. 1685, 1730, 1909 c. civil. — Art. 27, 28 și 50 din legea specială din 16 Iunie 1881 asupra instituirii caselor de Credit Agricol).

Legea creditelor agricole n'a creat în favoarea caselor de credit agricol, pe lângă dreptul de privilegiu, și pe acela de a urmări și revendica lucrurile amanetate lor, din mâinile terțiilor cari cu bună credință le-au cumpărat de la debitorii împrumutați.

Decisiunea 12|94. -- Respins ca neintemeiat recursul făcut de M. Vasiliu, în calitate de lichidator al Creditului Agricol din Iași, în contra decisiunii 9|94 a Curței de Apel din Galați, Secția I, dată în proces cu I. Diamant.

S'a citit raportul făcut în cauză de d-nul consilier G. Liciu.

S'a ascultat: D. Iacob Negruzzi, avocatul recurentului M. Vasiliu, în dezvoltarea motivelor da casare, și D. S. Goldenthal, avocatul intimatului I. Diamant, în combateri.

Curtea,

Deliberând:

Asupra motivului de casare invocat:

„Rea interpretare și violarea art. 27 și 28 din „legea specială a creditorilor.“

Avînd în vedere decisiunea supusă recursului și desbaterile ce au avut loc înaintea acestei Curți, din cari reese că cestiunea dedusă judecăței este aceea de a se statua dacă casele de Credit Agricol au sau nu în virtutea legii instituirii lor, dreptul de a urmări și revendica lucrurile amanetate acestor case, din mâinile terțiilor cari le-au cumpărat cu bună credință de la debitorii împrumutați;

Considerând că, după regulile de drept comun consacrate prin art. 1685 și urm. din codicele civil, contractul de amanet nu conferă creditorului, în favoarea căruia a fost constituit, de cât un drept de privilegiu, acela adică de a fi plătit cu preferință față de ceilalți creditori din valoarea lucrului afectat ca gagiu;

Considerând că la această regulă, legea specială a instituirii Caselor de credit agricol, din 16 Iunie 1881, nu conține alte excepțiuni de cât acelea coprinse în art. 27 și 28, după cari remiterea amanetului în mâinile caselor de credit se consideră, printr'o ficțiune a legii, efectuată: în ce privește pe părți, în puterea convențiunii și de la data înscrisului ce o constată, iar în privința terțiilor, de la data intabulării convențiunii într'un registru special al comunei respective;

Considerând că acestea fiind singurele derogățuni aduse prin legea creditelor agricole la regulile stabilite de codicele civil în privința contractului de amanet, rezultă de aci că zisa lege n'a creat în favoarea caselor de credit agricol, pe lângă dreptul de privilegiu și pe acela de a urmări și revendica lucrurile amanetate lor, din mâinile terțiilor, care cu bună credință le-au cumpărat de la debitorii împrumutați; că de altmintrelea, ori de câte ori legiuitorul a voit a acorda un asemenea drept, aceasta a arătat'o într'un mod espres, cum a făcut'o, de exemplu, în casurile prevăzute de art. 1730 și 1909 — alin. II din codicele civil, avînd grija a limita tot de o dată și timpul în care se poate exercita acest drept;

Considerând că afară de aceasta, în ce privește lucrurile mișcătoare, este de princip că ele se prescriu prin simplul fapt al posesiunii, fără să fie trebuință de veră o curgere de timp (art. 1909 din cod. civil), de unde urmează că acela care cu bună credință a dobândit și posedă un asemenea lucru, nu poate fi supus acțiunii în revandicare, din partea celui care pretinde că ar avea un drept asupra lui, de cât în casurile excepționale și anume prevăzute de lege; or, în speță, legiuitorul instituirii caselor de credit agricol ne creând o asemenea excepțiune, aceste case nu pot avea esercițiul unei asemenea acțiuni în revandicare contra terțiilor deținători, cari cu bună credință au cumpărat lucrul de la debitorii lor;

Considerând, în fine, că, ca măsură corelativă de precauțiune la excepțiunea creată în privința caselor de credit agricol, de a se lăsa lucrurile amanetate tot în

posesiunea de fapt a debitorului, legiuitorul a garantat în destul interesele acestei instituțiuni prin penalitatea la care l' supune prin art. 30, în cas când dânsul ar înstrăina acele lucruri;

Că dar, instanța de fond ne acordând casei de credit din Iași dreptul de a urmări și revendica din mâinele intimatului Diamant lucrurile amanetate ei, cumpărate de acesta cu bună credință de la debitorul ei departe de a viola în ce-va art. 27 și 28 din legea instituirii acestor case, din contra n'a făcut de cât să dea o adevărată interpretare acestor texte de lege și, ca atare, mijlocul de casare ce se invoacă rămâne neîntemeiat.

Pentru aceste motive, Curtea, în numele legii, respinge ca neîntemeiat recursul.

CURTEA DE APEL DIN GALAȚI, SECȚIA I

Președinția d-lui **G. C. Șisman**, Prim-președinte

Decisiunea No. 9 din 1894

I. Diamant cu Creditul agricol din Iași

Creditul agricol. — Dacă casele de credit agricol pot urmări și revendica, lucrurile amanetate, din mâinele terților cari le-au cumpărat de bună credință. — Dacă creditul agricol are drept de recurs contra debitorului care cu rea credință și-a înstrăinat obiectul amanetat și dacă l' poate urmări cu legea de urmărire. — Dacă debitorul ce a înstrăinat cu rea credință obiectul amanetat la creditul agricol poate fi urmărit pentru abus de încredere.

(Art. 1686, 1730 și 1909 c. c. Art. 28-33 legea din 1881 asupra creditului agricol).

Casele de credit agricol nu au, după legea lor specială, dreptul de a urmări și revendica lucrurile amanetate lor, din mâinele terților aquisitionari, cari cu bună credință le-au cumpărat de la debitorii împrumutați.

În asemenea cas, creditul agricol are dreptul de recurs contra debitorului necredincios care a înstrăinat cu rea credință obiectul amanetat, și l' poate esecuta, cu legea de urmărire, asupra averii sale, și afară de aceasta, acest fapt al debitorului constituind un delict, l' face pasibil, pe debitor, de pedeapsa prevăzută pentru abus de încredere.

Curtea,

Având în vedere că în urma casării deciziunii Curței de apel din Iași sect. II-a din 22 Febr. 1893 de către înalta curte de casație prin deciziunea No. 97/93, această curte să găsește sesisată de a judeca apelurile declarate de I. Diamant și creditul agricol din Iași contra sentinței comerciale din Iași No. 159/92 prin care I. Diamant e condamnat a plăti creditului agricol 1200 lei cu procente legale de 7 la sută de la 14 Oct. /87 până la numărătoare și 300 lei cheltueli.

Având în vedere că I. Diamant prin apelul său tinde a se respinge acțiunea creditului și în consecință să fie apărat în totul de plata sumei la care a fost con-

damnat cerând și cheltueli de judecată, iar apelul cred are de obiect a i se acorda procente mai mari.

Având în vedere că ambele aceste apeluri au fost conexate prin jurnalul Curții de Iași No. 194 din 93, după cererea ambelor părți.

Având în vedere că atât din acte cât și din desbateri rezultă că acțiunea introdusă de către Administrațiunea Creditului Agricol din Iași, și modificată în apel, consistă în acea că Diamant cumpărând și ridicând de la G. Cantemir o cantitate de grâu ce acesta l' avea afectat ca amanet la Creditul agricol drept siguranță pentru o datorie ce contractase la această casă, că prin această vânzare Creditul văzându-se frustat de debitorul său, recurge contra lui Diamant, cerând ca acesta să i restituie grâul cumpărat să i plătească datoria lui G. Cantemir, basându'si pretențiunea pe disp. art. 28, 29, 30 și 33 din legea spec. a cred. agr. care i-ar conferi dreptul, în toate casurile, de a urmări și revendica obiectul amanetat în ori-ce mâini s'ar găsi, independent de buna sau reaua credință a terțului aquisitionar sub ori-ce titlu.

Având în vedere că, în principiu, după legea comună conf. art. 1685 c. civ., se cere la contractul de amanet, ca condițiune esențială, ca datornicul să remită creditorului său un lucru mobil spre siguranța datoriei sale, iar prin art. 1686 c. civ. nu se conferă creditorului privilegiul ce rezultă din contractul de amanet de cât sub condițiune ca lucrul să fie dat și rămas în mâna sa, sau în a unui al treilea ales de părți.

Având în vedere că legiuitorul prin art. 27 și 28 din legea cred. agr., considerând remiterea amanetului efectuat în puterea convențiunii și de la data înscrișului ce o constată în raport cu casele de credit agricol, iar în privința terților de la data intabulării convențiunii într'un registru special al comunei, a voit să deroage, într'un interes de ordine economică, numai în acea că lucrul de și amanetat rămâne în depositul debitorului, cea ce e contrar dreptului comun și totuși creditul să fie considerat față cu terții ca un creditor gagist căruia s'ar fi remis lucrul bucurându-se astfel de privilegiul acordat de art. 1686 c. civ., după care creditul are dreptul de a fi plătit din lucrul amanetat cu preferință înaintea altor creditori cari ar veni în concurență cu creditul, la averea debitorului. De dreptul de urmărire nu se zice nici un cuvânt, deci rămâne sub imperiul legii comune.

Considerând că acolo unde legiuitorul a voit să creeze un asemenea drept l'a enunțat expres, cum e de exemplu în cazul privilegiului proprietarului prevăzut formal la art. 1730 c. civ., având grijă să limiteze tot-odată și timpul în care se poate esecuta acest drept, pentru a nu lăsa îndefinit incertitudinea în privința proprietății: 40 zile pentru mobilele unei moșii și 15 zile pentru mobilele unei case, asemenea și în ipotesa prevăzută la art. 1909 cod. civ. pentru aceeași rațiune a limitat la 3 ani.

Considerând că în materie de gagiu nu se vede nici o dispozițiune care să dea asemenea drept creditorului gagist față cu terții posesori de bună credință, a

acorda acest drept prin interpretațiune ar fi a necunoaște disp. art. 1909 după care lucrurile mișcătoare se prescriu prin faptul posesiunii lor, fără să fie trebuintă de o curgere de timp, dispozițiune înțeleaptă basată pe un motiv de echitate și de ordine publică, căci în afară de cazul de furt sau pierdere care constituie o forță majoră, proprietarul care a încredințat lucrul său sub titlu de deposit sau împrumut, comision sau amanet unei persoane capabile de a se prezenta publicului ca proprietar absolut, are a'și imputa imprudența că a dat încrederea unor asemenea persoane.

Considerând că afară de aceasta din împrejurarea că mobilele circulă din mână în mână cu multă facilitățe, se întâmplă des ca acelaș lucru să fie cumpărat și vândut într'un timp foarte scurt de mai multe persoane, și dacă cel din urmă posesor ar putea să fie evins de către proprietarul care a avut imprudența să'l încredințeze primului vânzător acesta ar recurge contra autorului său și acela de asemenea și așa mai departe, în cât cu ocaziunea aceluiasi lucru mișcător s'ar crea nenumărate procese, cheltueli și pierderi de timp, deosebit de considerațiunea că asemenea procese mai presintă și pericolul care rezultă din dificultatea de a constata identitatea lucrurilor mobile; astfel fiind dacă ar fi permis creditului agricol să revindice în mâinele terțiului cumpărător de bună credință căruia s'a predat vitele sau produsele amanetate de către infidelul său depositar, atunci ori ce comerț ar fi imposibil, fiind distrusă încrederea, nimeni n'ar voi să cumpere de la agricultor și astfel înlesnirea ce le crează legea de a fi ei înșiși depositari a lucrurilor amanetate departe de a fi utilă, ar deveni o cauză de ruină pentru ei, căci nimenea nu va consimți să meargă după informațiunii la comună, pentru transacțiuni de mică importanță din piață sau obor, cari obicinuīt se operă cu celeritate prin simplă tradițiune a lucrului.

Considerând că Creditului Agricol i-se recunoaște prin art. 29 din legea specială, dreptul de recurs contra debitorului infidel, care a alienat, cu rea credință, obiectul amanetat și 'l poate executa cu legea de urmărire asupra averii sale, pe lângă că acest fapt constituind un delict 'l face pasibil pe debitor de pedeapsa prevăzută pentru abus de încredere. — Această garanție s'a părut suficientă legiuitorului de aceea n'a luat alte dispozițiuni, cum rezultă chiar din desbaterile legislative, cu ocaziunea votărei acestei legi.

Considerând că din disp. art. 29 și 33 leg. credit. agric. mai puțin se poate deduce dreptul de urmărire (suite) ce se invocă când obiectul amanetat s'ar afla transmis și predat în proprietatea unui terțiu de bună credință, aceste articole au de obiect și se ocupă numai de procedura excepțională și expeditivă, organizată în această materie, indicând sub ce formă obiectele amanetate pot fi urmărite și vândute în cas de neplătă bine-înțeleș când se află încă în posesiunea debitorului; Considerând că reprezentantul creditului agricol n'a dovedit cu nimic reaua credință ce impută lui S. Diamant, din contra rezultă din desbateri că Diamant fă-

cea obicinuīt asemenea comerț, fiind de profesiune morar, că prețul vânzării era cel corect și că densus a tratat prin misit fără să cunoască personal pe vânzător, nici situațiunea averii sale.

Că ast-fel fiind, apelul lui Diamant e fondat și urmează a se admite, iar apelul Creditului Agricol se respinge.

Respinge,
Admite.

(ss) G. C. Sisman, Abgarovicî, Râmniceanu.

DESPRE ALCOOLISM¹⁾

DISCURS

inut de d-l procuror general I. T. Bastachi depe lângă Curtea de Apel din Galați, cu ocaziunea deschiderii anului judecătoresc 1894—1895.

(Urmare 4).

Anglia

(Urmare)

În Irlanda, Scoția și alte Comitate din Anglia, aceleași prescripțiuni sunt aplicate cu mici deosebiri în ceia ce privește măsurile restrictive pentru deschiderea și închiderea stabilimentelor pentru beuturi spirituoase, precum și în ceia ce privește represinnea care este mult mai aspră și mai riguros aplicată.

Din cele expuse se poate vedea cât de riguros a căutat să fie legiuitorul englez față cu contravenienți la dispozițiunile «*Licensig act*» (legei). — Cu toate acestea, din cauză că prin nici o dispozițiune a legii nu se aduce o restringere la numărul cărciumelor, efectele dezastruoase ale alcoolismului sunt încă mult simțite în Anglia, și nu este societate de temperanță instituită care să nu reclame în fie-care an o lege în care să se impedeec vânzarea beuturilor spirituoase. — Camera Comunelor, sesisată în 1873 de un bil pentru împedecarea vânzării beuturilor alcoolice, l'a respins.

Intr'o altă ordine de idei, având tot acelaș scop, adică diminuarea efectelor dezastruoase ale alcoolismului, filantropi și mai cu seamă acei ce ved în bețivul nu un deliquent ordinar, ci mai mult un bolnav, au cerut Camerei Comunelor, în scop de a feri familiile și societatea de efectele rele ce alcoolismul produce asupra organismului și ca consecință fatală asupra facultăților mintale, să voteze un Bil prin care să se permită înființarea unor ospicii speciale în care să fie internați, în urma unor decisiuni medico-administrative, trei categorii de bețivi recunoscuți ca ne fiind apți a fi lăsați în deplină libertate fără nici o temere pentru societate. Domnul Dalrymple, membru al Comunelor, unul din propagatorii acestei idei, presentă în 1871 Bilul atât de dorit și în care se prevedea internarea pe un timp de 3 luni până la un an a următoarelor persoane:—1) Acei care singuri vor cere a fi internați și supuși unui regim recunoscut de densusi ca

¹⁾ A se vedea Curierul Judiciar No. 38, 39 și 40.

necesar și folositor pentru a-i pune la adăpost contra patimei beției. 2) Acei a căror familie ar cere internarea pentru grija și îndrumarea la sentimente de temperanță și 3) Acei cari în puterea unei decisiuni judecătorești se vor condamna pentru a fi supuși unui regim riguros de abținere și de muncă. — Propuitorul acestui Bil, cu toată eloquența sa și cu toate că adusesese în camera comunelor, ca un exemplu de imitat, legea din 1865 votată de statul New-York din America, unde înființarea unui „*Inebriante asylium*“ dăduse cele mai satisfăcătoare rezultate, căci mulți din acei internați au eșit pe deplin vindecați de viciul beției, bilul fu respins de camera comunelor.

În proiectul legislației penale ce s'a prezentat la camera comunelor în 1878, dispozițiunile dreptului criminal engles și a jurisprudenței relative la chestiunea beției, sunt consemnate într'un articol special al legii și anume în art. 22 intitulat „despre beție“ și care sună ast-fel: «Beția voluntară nu este o boală care ar atinge mintea în sensul art. 21 din lege (articolul care este făcut în spiritul art. 57 C. R.), căci dispozițiunile aceluși articol (art. 21) nu se aplică de cât la beția involuntară și la or-ce boală caracteristică cauzată de această beție, dar și în acest caz numai dacă beția va aduce o slăbire a minții. Prin a doua dispozițiune art. 22 să prevede că juriul va putea, în caz de beție involuntară, lua în considerațiune starea beției în care se afla criminalul când a comis crima, pentru a decide dacă în acel moment intențiunea culpabilă a existat. În celelalte cazuri legiuirea englesă consideră beția ca o circumstanță agravată.

Franța

Înainte de legea din 23 Ianuarie 1873, beția nu se pedepsea și nu constituia un fapt delictuos, cu toate că pe acele timpuri multe din consiliile comunale și județene, îngrijate de progresele înspăimântătoare ale alcoolismului, ceruse de la guvern măsuri severe de supravegherea contra cărciumarilor și pedepse aspre contra bețivilor. Decretul din 29 Decembrie 1851 asupra stabilimentelor de băuturi spirtoase, fu dat și socotit ca corespunzător cerințelor de atunci. Prin acest decret se impunea pe de o parte celor ce voiau se deschiză cărciume, obligațiunea autorizării prealabile sub oarecare condițiuni restrictive, lăsate cu totul la aprecierea administrației; eară pe de altă parte se prevedea închiderea stabilimentelor în urma unei decisiuni administrative, în caz de contravențiuni la regulamente, precum și ca măsură de interes și de utilitate publică. Efectele salutare ce puteau decurge din dispozițiunile severe ale decretului, și la care cu drept cuvânt se aștepta opinia publică îngrijată, nu se iviră, căci agenții puterii administrative neglijind se aplică cu severitate toate dispozițiunile din decret, debitele de băuturi spirtoase se înmulțiră și continuară a fi focarele alcoolismului.

Ca îndreptare unei asemenea situațiuni pe atât de anormală, pe cât de periculoasă, unele administrațiuni comunale și județene, inspirate de dispozițiunile salutare

a legilor din 1790 și 1791 contra beției, căzute în desuetudine, au interzis căfegiilor, cărciumarilor, hanguilor și tuturor debitanților de băuturi spirtoase, să primească în stabilimentele lor oameni în stare de beție, să dea de băut celor cari erau deja băuți, să lase pe consumatori de a se îmbăta în stabilimentele lor, și să primească minori fără a fi însoțiți de părinți sau tutorii lor. — Eară bețivilor li se interzicea, sub pedepsa arestului, prezența lor pe strade și locuri publice. — Toate aceste dispozițiuni salutarii nu putură fi aplicate cu succes, căci mulți din contravenienți opunându-se și nevoind a da ascultare, au atacat sentințele condamnatoare, și Curtea de casație, prin diferitele decisiuni din anii 1865, 1867 și 1869, s'a pronunțat în sensul vederilor celor ce se opunea la aplicarea reglementelor, decizând că toate dispozițiunile administrative edictate în virtutea legilor din 1790 și 1791 contra beției, nu au putut crea o contravențiune specială, și așa fiind ori-cine contravenind unei dispozițiuni din reglementele administrative, nu poate fi tradus înaintea unei instanțe judecătorești dacă nu ar fi comis, cu ocaziunea contravențiunii la reglemente, vre-o contravențiune recunoscută și pedepsită de lege.

Această jurisprudență a Curței de casație deșteaptă opinia publică așa că încă înainte de 1870, numeroase petițiuni, emenate de la diferite corporațiuni și consiliile județene, fură trimise corpurilor legiuitoare cerând cu insistență o lege pentru reprimarea beției. — Data asta strigătul de alarmă fu ascultat și camerele votară legea asupra reprimării beției din 1873. — Eată economia acestei legi :

Sunt pedepsiți cu amendă polițienească de la 1 leu până la 5 lei, acei care se vor găsi pe strade și locuri publice în stare manifestă de beție.

Principiul cumulului, ca în ori ce contravenție polițienească, este admis și prin legea de față așa că contravenienții la legea din 1873 sunt răspunzători pentru toate contravențiunile la legea beției precum și la cele polițienești comise concomitent.

În caz de conecșitate între o contravenție la legea din 1873 și între un delict, ambele infracțiuni vor fi judecate de tribunal.

(Va urma).

INFORMATII

Cu o nespusă plăcere și imensă bucurie aducem știri că studenții de la facultatea de drept din București au fundat o societate având de scop apropierea și dezvoltarea cunoștințelor juridice. Încă o nouă faclă de lumină! În inimile junimei studioase tot-d'una au bătut și bat vii ideele generoase și de progres, căci ei aparține viitorul patriei. Ca diar juridic ne grăbim cu o oră înainte a ura sincere și vii felicitări laborioșilor și inteligenților lucrători ai lumii nouă, și dorim Societății ce s'a înființat să producă cele mai abundente fructe cu adânci rădăcini. În ce ne privește, promitem de o cam dată a trimete ziarul nostru gratuit acestei utile societăți.